

Поштарна плачена у готовом.

Рок IX.

Дяково, пяток 24. юна 1932.

Едно число 150 Дин.

Число 26. (346.)

Преф.
стемениша
Dr. I. D. Višočević rektor grki.
Zagreb, gornji grad

РУСКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЬОВИНИ ЈУГОСЛАВИЈІ

Виходеа најдит тидвень. — Предплатна за рок 60 дин., на пол рока 30 дин. За Америку и други крај 2 долари рочне.

Предплату и шицики писма до Редакцији и Управи треба посыпти на адресу: „Руски Новини“ Пашковечи (Југославија).

Преклятство машини.

Остатиј сто роки пруживија цали шашт под знаком швицкога розного рижних фабричних и других машинах, који три људе видумовали и видумују ище и тераз прето; да тоги машини робија вишљаки чешки роботи наместо човека и да так људски живот на жени постане ласчанији, да људе можу већеј уживават.

И були таки људе, који верели, же сама машина, фабрика јанце година примије људском шеснест створиц рай на жени. Але нешко таких људа већ барз мало, бо војна и повојни час доказали, же усовершоване машине без одношаснога усовершавања људске ауши то преклятство, а не благослов за щвет.

У војни ше указало, же људе обрацели туго щацку машинску технику, на забивање једни других. Фабрики, који мали људом виробијовац рижни за живот потребни ствари, були премените на фабрики убийнога оружја, а шакери и фабриканци обрацели у војни тијако срдију зије на то, јак да видујају лепчи и стражнији споји забивања људа.

По војни зије ше техника надувачијио дзвигла. Фабрики ше обеговали сада пред другу јак да з помоћу нових патентних изумираја и полегчало виробијоване своје роби и у тим посигли већији усиих. Там, где ишће пред војну требало 100 роботијкох, треба тераз ишће јем половику тога числа. Јуде поднојено завладали зос силами природи на сухој жени, на морю и у воздуху. Већи и већи чуловали ше тому сијшому розвоју људскога „духа“.

Але кед на тог розвој техники поплатиме се од ближње, увидиме, же то не було напредовање, але погубионој душа, бо ауши људске по војни постали горши, як були скорей. Јуде постали твадејши, љубови гу ближњому було

у њих више менеј и жељеј, а милосердије и справедливости једва ћој имаја остало. А завладата по војни з људима сила жажда за тешним уживанијем, за уживанијем гој под јаку цену и тоге уживане сподизвали ће повојни људе достаја од модернога техники, од тих силних патентних. То буј бог, златне целе модернога јавета.

Але патенти то не цеља људскога живота, вони јем средство у људских рукох и щицкој одјеви се од тога, јаки на то је људе вијаснују.

Розуми ше, же људе без љубови у щерију, без христијанскога милосердја, без чуства правди и без страха Божјега, щицки успех на техничном усовершавању живота вијасновали јем за себе, а не за цеље људске друштво. Капиталисти покујовали патенти за себе и щицок хасен од усовершавања фабрикох пошол до кишњијих појединих малочислених милионерах, а милиони људа не мали од тога хасну. Прочивно, живот постајаје пельо чешки, як було скорей.

Иншак буји не могло. Бо јанце и задовољство у живоје не одвисије јем од машине и патентних, але од моралнога вредносци људа, од тога, чи људе добри, чи зли, чи панује меднија христијанска љубов гу ближњому, чи мережи и безсердечне себијство, чи ше људе владају по правди Божје, чи јем по животињској сили.

У першим систојајо — кед људе добри и богобојни, машине буду за њих благослов Божји, а кед не, — кед људе зли и безбожни, машине им прићеју не попечче, але преклятство живота, як ће видуји у неизкашненим щвјеје.

(МФ)

Рочица шмерци Вячеслава Липинскога.

14. юна прејшој рок од шмерца величкога украјинскога ученика и политичкога предњика Вячеслава Липинскога, који у својим писањима научовали Украјине, же беј власнога државе воне опстаја на години, бо кажди жжви народ мушаја власну државу. Вони вложиле причини, пре који Украјине своју државу теразе каја, и подал џлан и способ, ке ше наши народ мушаја за своју државу борја.

На дакле Јого јавији служија у Јаковији за покой Јого души Службу сам прејса, владика Јована Бунјко веџио веће људовијске каповије. Шлијада у Јаковије добре појади хор „Сурма“, а присутни були у цркви числени почитателе покойнога величкога Учителя украјинско-рускога народа.

ШИРОМ ШВЕТА

× Плацаке репарације одложене јем за време, док тије конференција. Так ијејо ијновији вести. Немци вије сјак тверда, же нјак не могу плацак, а Французи гварја, же кед Немци не годији плацак терев, але можу плацак појадије, кед замојију, прето Французи нјак не сују, да ће репарације цалком одрекију. — За нају државу вијавел председник влади Маринкович, же ше Југославија репарације не одрекла и одреклује не може, бо ма дгуста, који нападаје на разхујок немецких репарација.

× Румунски вибори муша буј шљубодни. — Румунски краљ Карол вијавел, же нови вибори за румунски парламент, који бују 17. маја, мија буј цалком шљубодни, да ће видети, по народ румунски териз дума и по сце. То значи, а о тим ше мотоја кажди прешвећи, же дртвјашки румунски вибори були најнији, — и були уобије прваки вибори. И жи вијавели, же у румунској достала велику већину на виборах вије тата странка која була на влади и котра вибори пронадају. Розуми же таје вибори нјач не вреда и же Румунска мала од тога зем чходу, а народ буј неадеквантни, а политичаре ше личнога на базији кед власија була у њих рукох.

шиущи. Да ще заведзе шор жандаре по прэпісах постужелі ше з оружием и при тей хадзе погинул Илья Маткович землемерец, в остати же такой разницы. О тей погибеніи ўжадство далей.

* Офиціре осудзені на шмерц. -- Мы уж язві, же у Марибору преканали власцы, же даскељо офицірах комуністах прокравіли большевицку буну. Главны вождь тей буны офицір Мілойхонич сам же заштrelа, а осталих судзел войскови суд и вовторок васудае офицірах Атанасковича и Алтапса на шмерц майора Дъскіча на 15 років, а Милутиновича, Тодоровича и Марковича на 10 років цемвіши. Штирме опросцена.

Нашо Дописи

Панчево 13. VI. 1932. р.

† Антон Параска.

В суботу дні 11. юна 1932. придаш свою душу Господу Богу у Панчеве наш руски учитель Антон Параска.

Покойни родзени бул на Горіїци, а прынёл ту нам як млади учитель до Старого Вербасу 1906. року. През 18 роках бул учитель и дањак у Старом Вербаше. -- Свойе должності и учительски и дањаки вісі окончава в найвескую охоту и зос вельку любовю гу свойому рускому народу. Кед піс у Вербаше дознался за юго з часу шмерца — умер у 49. року. -- як було тей душі котра бы не зачакала за своєм бувшим учителем и дањаком.

Од 1926. року як бывал вон медаи нашими на Руснацама — бо ше мушел преселіц до Панчева пре фамилиарки обставини. — лом фоско перцо віше було медаи на міс — міс тим народом, медаи котрим вон преселіц свойою пайкраши млади літа. Кед уж не могол ходаки до Вербасу — часто вон звал прыходаки — лем кед жу здравів допушчаво — до Београду и ту нашому панонови запівали своїм умілним гласом на Служби Божій.

шне на кождай Служби Божій окончав и обновленіе безкrevней жертви Нового Завіта и свята причасці.

Гу святей причасці найперш приступаю сяценослужітела у олтару, а потім зирни в Солей.

Сяценослужітель полни віри, любови и скрученености молія Бога, да ю одпушиши грехи и да ю помилує. По окончаках молитвах приступаю та св. пристолу и пайперш не причасцю зос пресвятим Тілом вигваряючи.

„Я недостойни слуга Божій причащаю ще по чесним и пресвятым и пречистим Тілом Господи Бога и Спасителя Нашого Ісуса Христа и одищенье грехів моїх и на жivot вички, юмінні“.

Потім же причасцю зос пресвяту и живітвіору Креву Ісуса Христа вигваряючи слова:

„Я недостойни слуга Божій причащаю ще по чесну и пресвяту и пречисту Креву Господи Бога и Спасителя нашого Ісуса Христа и одищенье грехів моїх и на жivot вички, юмінні“.

По св. причасці священнослужітських свяжак сиущи до св. чаши поширені часточки зе дискоса, покривши св. чашу и обраща ще ю зорім зос святыми Дарами. Показуючи віриям зоря Дари диякон поволує шинікіх:

„да приступи зос страхом Божім, с вірою и любовию“

Охабел зос собу засмучены супругу пані учительку и своєю юною чашою Ксению.

Внедаю по поладжу окончел ще юго торжественні погреб. Ридко же видзяк у Панчеву такі торжествені потребы які мал пашан учитель. Ховане окошчані троме паноцце и то ясеч. о. Александар Абодич, парох и декан зос Старого Вербасу, о. Янко Будишик, парох зос Београду и о. Іонацій Айнович, римокат. парох зос Панчева. — Шырокі учитель и учительки зос Панчева и зос окошчані пришли вилпровадзіц на вінчані отложивок свійого товариша зос вельма школскими дасцими, а венг заш велі приятель покойного зос Панчева пришли на погреб так, же було на погребе озда венгів із людзюх. — Даўж на погребе бул школски кашлеітор зос Панчева пан Анастасіевич, а зос нім вельмо прекрашив піливали у гармоніі учитель зос Панчева.

Од покойного отчитал ще у краснай бенеды всеч. о. Декан Абодич, а на гробе у меџу учителькох управител тай школи дас покойник бул на служби.

Фамелії покойного узнауеме нашо щире соучаствіе у віл чеським и вельким скутку, а покойному, Антонію жіхиме од Господа Бога, же би му узелез покой вічни.

Вічна єму памят! Б.

Пошта Руских Новинох.

На питанне ёдного нашого предплатника у ствара паастких длауствох отвітуєме: По закону „О заштиты земльорадника“ до 19. септембра не може приватна Банка аж приватна сорба лицітирац паасткови за длауство аж хижу аж жем.

! Нудис! Th. Barberton: Претрішату зме приватна прэз банку.

Ганна А. Ёдна лебо зва писці пойду до Календару.

Гербут Дора у Руских Керестуре хижка нумера 366, дава свой салам на Клещелску зос 56 гольтама жемік на тріце робів. Хто ж даєку робіц най ще обяві до ньго.

Віриши клікаю и глубоко ще клікаю Тілу и Креву Ісуса Христа и шишиаю:

Благословені, когді приходажиш у мену Господніх. Бог Господь и явел ще нам».

З тима словакіх віриши Ісуса Христа, які Го віталі ізечи Єрусалимски, и молія Го, за ступи до ю душох.

Тераз святынік няглас молії ведно а вірніма, котрі приступаю до святей причасці, сідіаючу молитву:

„Верим, Господи, и исповедам, же ти наше Христос Сын Бога живого, котрі ю пришол на північ да спасенія грипікох, спомедяя котрих я перши.

Прим же причасціка Твоїй Тайней Вечері, бо я не яздам тайну Твою нервітателью, як Тебе не побочкам як Юда, але як разбійткі исловідам Це:

Опомні же ю, Господи, кед придзеши до свого царства.

Най ю не будзе на суд або на осудзеніе причасці Твоих святих Тайн, Господи, але я вільчлені моей душі и тіла.

„Боже, милостиви буда ми трыпіному, Боже, очасці моїх грехів и помилуй же.

Без числа сож согришел, Господи, опросці ми.

По молитви свяжакі даел зос лозичку віриям Тіло и Крев Христову вигваряючи слова.

(Далей будзе).

ГАЗДОВСТВО

Садзене щукровай рели зменшало ще у цілих плюсце за 80%. То візнача: хто скорей садзел 5 голткі садак тераа лем еден голт. Наївсцей спадло садзене щукровай рели у Немецкай, Мадарской и Ческай. За тым зменшаннем були сами цукровы фабрикі. Вони су то спосаб зменшыц якрабіваваць цукру и у які час дэвягнунуць му цену.

Банки у Войводині.

Союза Банкох у Войводині постал Миністру фінансів ёдну представку, у котрой представілі становішь банкох у терапіям часу. На першого мая прецілого року мали банки у Сріме, Бачкай и Балату мільярд ярду и пол уложжох, а на першого мая того року остало уложжох лем одна мільярд и 147 мільонів. Причина зменшанью уложжох у тым, хто у остаткім часу візапел людзюх якішак іерогамія страх, хто пеняж у Банкох пренадна и прето почалі наєло вінімаць з банкох уложжени пешаж. А не знаю же ход би и прішло до того, хто би пеняж страцел на зредносці, та всці страш чи вол у банкі, чи лежа дома.

У войводинскіх банкох було паастких длауствох 366 мільонів, а уложжено маю паасті у істых банкох 375 мільонів.

Союз прэдложел влади, тиж способ, як да ю ёківчи, таі авана конвертія паастких длауствох. Конвертация длауствох значи, хто би держава привіла паастки длауства на себе, і паасті би го нец одлацовали державі през венг років в міліяна каматама. Банки прэдложели, да ю конвертироц длауства лем тих паастох, чий шицак длауства и екшн із 20%, а женши із 50%, вірошісши маєтку (поседа) долячнаго пааста. Гевтим паастом, чий длауства менші із 20%, таі цалого маєтку поматац не нужно, бо вони толькі длауства и самі можу оціліць. А ван тим, хто су превадзлучені чејко и поматан.

Банки выраховали, хто би як ушорене паастких длауствох держава требаля даць Привілегіяной Аграрнай Банкі мільярд ярду и пол дінара и з тима би ще недожкі тата ствар могла ушоркц.

Треба признаць, хто воні войводинскіх банкох за помон паастом не подади, лем треба добрых людзюх, да го можебук з дадкіма пременкамі до жінкіта узеду.

ВШЕЛЯЧИНА

+ Мільйони не робя чоловека щешлівім. -- Бязвонно, хто велі чытателя инізак буду думаць. Аль наяд п тяж гуторя прыклады.

У Амерыкі у Соедзініх Державах у једнім року забрали себе живот 22 мільйонів. Не помогли іх мільйоні и на далий міра, які вони тледзяи у богатству тога жывета.

Правда, хто чловек може в мільйоні обратиц на добрэ, кед жа віру и кед жыс по св. віри. Так арюбл издавно у Немецкай державі спікітнік Крамен Клет, найбогатши чловек у Баварскай. Воні свойе благатство разділелі на добрі цілі а сам ступел до манастира сі. Венедикта и тераз у малей кельі находзя ляцей

радосци, якож скорей находзел у швеце пра сваіх мілійонах.

«[...] чловеку поможе, кед би достал і цали шашт, а кед затрати свою душу?»

— Мац. — Славни ослободитель Ірских католікоў так шише о своей мацері:

«Я дзецько святой мацері, которая чувала над моим дзеніцтвом з найвескую старосу. Я пренінечехі, же толькі моё віднаменование які мі дава мой народ, то не моя заслуга, але заслуга моїй мацері. Умераюці тока приволокала благословенство ішо ж на мене, а я уж вырабовел склу тога Божага благословенства: то моя зашита, як котру ме храніць ангел Божы.»

Благо тому народу, котры ма добри и святы мацері!

— На шветові евхаристийни конгрес у Дубліні приходзілі кожны дасень вельке множество народу. Рахую, же при велькай Службі к недзелю будзе прысутні 700.000 побожных християноў, котры ше амалу з малого швета, да прускансу свою віру. — Такс торжество може зробіць аям наша Церкви, бо ёсць розширені па цалім швеце и то кждого християна чега и радуе.

— Порады ва мацерох. — Славни велькі пісатель Фабер, раздэл сіней мацері: 1. Тримай асцей свой дзецько які сябе, 2. Меркуй асцей на Його хібы, 3. Частейшы му гутор о Гостпуду Богу, о Ісусу Христу, о нашай небеснай Мацері и о Ангелах, 4. старай ше, да посцігай з любові своіго дзецька. Паметай, же ферталь годанін, котры так превідаваці, пейдашацца прыблізіць асцін хасен, як годанін и годанін, чо Ух превідаваці на молітві.

— Обращенія на католіцу віру у Енглескай. — У Енглескай роцю праходзілі на католіцкую віру джанац до тринаццаці людзей зас англіканскай віри. Тому пайвеці доніконскі пошарткована рабіта „Архітектура за шкрене католіцкай правды“. Того аруштство у 1931. року распредэліло 1,368.000 поучных книжкоў о католіцкай віре. Медыя таго было выдруковано 240.000 егемтлікох Пасінскіх посланійкох. Енглескі католікі праві апостолік у расширьбовав добрых книжкоў. Наслідкім ў!

— Покрадли мертвага дипломата. — У Польскай умар турски посланік пра польскай влады. Кед його мертвое цело вожжелі пра Румунску да Турскай, разбілік румунскі дупоне вагон и покрадлі зас труни шапко, по мало дажду вредносці.

— Страшны приклад до чого може дупровадзіць наука хрыбей віри протестантскай, укаюе нам вініа ад найменшых державах Амерыкі, по межу Нешаца, котра ма лям 40.000 обывателів. Там запачали тарговаці зас рожавідами жгейдбі. За чене ж може кажды там розвод дастац і прето до тей пержавіцкіх приходаў, котры ше сцу роавесці, зас другіх державаў, дас на дзвавілюю так ліхко рознілі браса. У остатнім часу там розведзено 5000 людзей. Заплацілі адвакатам як то ніч меней як 750.000 долари и крем того видатки за бывало у тей державічкі за б тажій, як то одредаўз закон тей державы. Дае нет Божай віри, там ше каже это може закореніць. И у тей стварі лям Церкви католіцкія чува святысці Тайні жгейдбі, котры ше віше трима словах св. Пісма: „До Быг свяжкі, чловек не може развязац“.

На предай карчма в цалім инвентаром и зас книжкамі: велька сала, піньшына, шопа, хліб, лядовія, фласгереванія двор, и кіко апарат на главіні піньку. Хто спе купіц інші же обраці на Уд. Слена Павловіч, гостинічнік-чарка — Рускі Керстур.

За нашо дзецы

Ковач и його синове.

Жыл у старых часох ёден богаты ковач и мал трох синох. Кед ковач бул уж стари левочан із себе сваіх синох и гварсіл ім так: «Ідзіце до швета, да уноўнане лодзюх и да ше научище, як треба жыц. О рок вроцце ше назад и пасядзіце ми, чо сіце вільзели и науччети».

Шыцкі троме юшлі потым до шмікні и найстарыи сіравел себе велькі, онігры меч, выбраць найлепшага коня и гварсіл: «Я себе легко дам раду ў швеце: Мояні сом, лімели, а лодзюм ніч не верым и то ми будзе ишце найвесцей хасноваці».

Другі заш віковал себе златны перспіці, и лаштужкі, позлацел свойому конькові кішта и гварсіл: «Хто ме штретна, будзе думат, же сом кральов син и шыцкі ме будзе поштовац. И то ми ў жынне найвесцей моможе».

А наймладшы гварсіл: «Я немам тні злата, ам яр оружия и лем сцем помагаці помагаці лодзюм, а всці и Бог мно по моможе». И вон скончал себе жкетану ладнікі и накладол до нея ріжкі лікі и чудотворнія травы. А понеже ў обисцу не було венцей коні, вжан вон домаўшыто го осла и на нім путаваў.

Так ше шыцкі троме браца выбрали до швета.

Не ишли дзялго, кед стретні на драже стару жену, когта цагала на малкім кочыку дрэла, але не могла, бо була стара и слаба. Кед увидзела трох младых легнікоў, модлела их, да ей поможу.

Першы гварсіл на то: «Охабце ю, не верим сій, можебуц же в чарорыні».

Другі од велькай піхі ам не поіматрэл на ібо. А треци такай скочел зас свога осла и запрагнул то до бабовага коника.

Кед пришли до бабовай хижкі и дрэво зруцілі, дала стара жена летиньові ёдно жпера ратко и гварсіл мі: «Кеішо раз попатріш до тога жвератка, будзеш видзіц шыцко, чо ше робі на тисяч кілометраў далеко».

Істинь подзековалі жені краціне и одбетніл здоганяці братох. А воні ў тым часу пришли до юнай самотнай карчмы. Старши не сцел войсці нука, бо нікому не верел и гварсіл, же нука су напісно збойніці. Младши вонюол.

Найстарыи одыхал далей и на печар прышло до велькага леса. З далека обачсл у лесе швестло. Кед прынявол бліжай үвидзелі, же то велькі, стара хижка. Сцел булі путовац далей, але було уж цалком цма и вон мушел войсці нука. Задуркал на дзвері. Вишол стари чло-

бел и пітал ше то, чо сіце.

— Чи би не могом у вас зас сваім коньом преноціваці?

— Чом би не, — гварсіл стари и одвесдол годо двора. Кед пек прыпішлі до хижкі, обачсл летинъ богато прыправілі стол за велькі лодзох, а у хижкі бул лем сам тот стари. Летинъ потаемно прыпраўлі спой меч. Шедлік за стол, едш і піпи, а вец одвесдол стари свога госця до юнай самотнай хижкі. Кед летинъ остал сам, добре заключал дзвері и поіможел свой меч коло пояселі. Кед вон засіпал пришли збойніці пра потаемны дзвері, звязали то и заварти до цемніці. И так мі ніч не помогло то, же лодзюм не верен.

У тым часу и другі брат вінчол з гентей карчми и одыхал далей. Веней других путниках сцело испівіці з пім, але вон од сінхай піхі не сцел з юна амі бешедоваці. Прияхал до тога леса, дзе бул і його брат. Бон бул сам, прсто збойніці нашадлі на ныго одняли му шыцко його злато и руцели до цемніцы, дзе бул і його старшын брат.

Так и тот настрадал пра свою піху.

Трэці путникі далей по свой драмі. Кажде рацо попатрел до свога жвератка и дзе лем обачел хорото іншол такай гу ньюому, да му поможе. Так посталі познаты у цалім краю як добры лікар и шыцкі то здабелі.

Кед прешол рок віраціл ше вон дому, як онеці розказац і пришол до тога леса, дзе були його браца заварти. Кед попатрел до жвератка, видзелі свой братох ў цемніцы, видзел тих, же предняк толвайко чежко хори. Вон такой, без страху вошол до страшной хижкі и поінукнул ше толвайком, же віздраўлі их пожда.

Кед то наіспе віздраўлі одвесдол го зрадованац толвайко предняк до свога магазину. Там були полны кошары злата и драгих каменох.

Вежкі себе од шыцкото того келью можеш однесці — гварсіл толтай.

А летинъ одвоявід: «Іш од того не сцем, лем мі віліц моіх братох!»

Тэди толвай вішнушел братох з цемніцы и шыцкі троме юшлі веселю дому.

А дома пітал ше онеці найстаршыго: «Дзе ци твой меч?»

— Свой меч сом страцел, але страцел сом и тато недовіре, чо сом то мал гу лодзюм.

Тэди запітала онеці другога: «Дзе твой злато?» Вон одповід: «Свой злато сом страцел, але страцел сом и свою гадні піху.»

Вец запітала ше онеці наймладшаго: «А цо ты прынесол?» — Отче мой, з Божу помоцу спашел сом сваіх братох.

Онеці ше на то бараў розысшел і шыцкі пожажи щасліво ице велько рокі «Домовіб».